

РЕШЕНИЕ

№ 10671

гр. София, 18.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав, в публично заседание на 09.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **2257** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 68 от Закона за министерство на вътрешните работи (ЗМВР), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на М. И. Ю. с ЕГН: [ЕГН], чрез адв. И. Д. И. с личен номер [ЕГН], срещу Заповед №3286з-5320/29.12.2025г. издадена от Директора на Главна Дирекция "Национална полиция" (ГД "НП"), с която на основание чл. 68, ал.6 от ЗМВР, е отказано снемане на полицейска регистрация.

Заповедта се обжалва като незаконосъобразна, неправилна, в нарушение на материалния закон и производствените правила и необоснована, поради което се моли нейната отмяна.

В рамките на проведеното по делото открито заседание жалбоподателят, редовно призован, се явява лично и се представлява от адв. И., който поддържа жалбата, по аргументи, изложени в нея, както и претендира разноски в размер на 400 евро адвокатско възнаграждение и ДТ в размер на 5.11 евро.

Ответникът, Директора на Главна Дирекция "Национална полиция" – МВР, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт Р. И. П. оспорва жалбата. Намира, че жалбата е неоснователна и недоказана и моли да бъде отхвърлена.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като се запозна с доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Административното производство е било образувано по подадено от жалбоподателя заявление вх. № 513000-54657 от 30.07.2025 до Директора на СДВР за снемане на полицейската му

регистрация.

Заявлението е разгледано от директора на СДВР, който се произнесъл с адресирано до Директора на ГДНП предложение, в което се сочи, че в резултата на извършена проверка по молбата на М. И. Ю., е установено, че на лицето е извършена регистрация по чл. 68 от ЗМВР. Уточнено е, че регистрация №15181 от 24.01.2012 г. на 04 РУ-СДВР е извършена по преписка ЗМ 15417/17.11.2010 г. на 04 РУ-СДВР за деяние по чл. 354а, ал. 3, т 1 от НК. На 10.02.2012 г. спрямо лицето е изготвен и внесен в Софийски районен съд обвинителен акт ПД 463/2012 г. по прокурорска преписка №59972/2012 г. по описа на СРП за извършено престъпление по чл. 354а ал. 3, т. 1 от НК. Производството е приключило с присъда на СРС по НОХД №2733/2012г. за налагане на наказание „Лишаване от свобода“ за срок от една година, отложено на основание чл. 66 от НК за срок от три години. Присъдата е потвърдена с решение № 892/03.07.2013 г. на Софийски градски съд по ВНОХД № 2016/2013 г. Присъдата е влязла в законна сила на 26.06.2013г, като поради липса на основание по чл.68, ал. 6 ЗМВР, директора на СДВР предлага на директора на ГД “НП“ да откаже сваляне на регистрацията.

Относно компетентността на Директора на ГД "Национална полиция" да постановява заповеди за снемане на полицейска регистрация е представена заповед № 8121з-267/10.03.2015 г. на Министъра на вътрешните работи. Съгласно заповедта, министърът на вътрешните работи оправомощава директора и заместник-директорите на Главна дирекция "Национална полиция" да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация. Заповедта не е отменяна или изменяна към 13.02.2026 г., видно от положения печат, с което се установява актуалността на същата заповед. С обжалваната Заповед№3286з-5320/29.12.2025г. директорът на Главна дирекция "Национална полиция" е отказал снемането на полицейска регистрация № 15181/24.01.2012г., извършена на М. И. Ю. в 04 РУ –СДВР, поради липсата на визираните в чл. 68 ал. 6 ЗМВР основания. Заповедта е съобщена на 28.01.2026г.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, защото е насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол и е от активно процесуално-правно легитимирана страна, чийто права и законни интереси са накърнение от издаването му. Подадена е в преклузивния срок за оспорване по чл. 149 ал. 1 АПК.

Заповед № 3286з-5320/29.12.2025г. изхожда от компетентен административен орган – директор на Главна дирекция "Национална полиция". Съгласно чл. 68, ал. 6 във вр. с чл. 29, ал. 1 ЗМВР полицейската регистрация се сема въз основа на писмена заповед на министъра на вътрешните работи като администратор на лични данни по ЗЗЛД или оправомощени от него длъжностни лица. Така предвидената възможност за делегиране на правомощия е осъществена - Заповед № 8121з-267/10.03.2015 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 68, ал. 6 във връзка с чл. 29, ал. 1 и чл. 33, т. 9 ЗМВР са оправомощени директорът и заместник директорите на Главна дирекция "Национална полиция" да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация.

По делото не е спорно между страните обстоятелството, че по отношение на жалбоподателя е налице основание за реабилитация по горецитираното осъждане. Съгласно чл. 85 ал. 1 от НК, реабилитацията заличава осъждането и отменя за в бъдеще последиците, които законите свързват със самото осъждане, освен ако в някое отношение със закон е установено противното. Целта на реабилитацията, като институт на наказателното право и на полицейската регистрация, като правен институт на административното право, са различни, поради което настъпването на реабилитация не е основание само по себе си за снемане на полицейска регистрация по реда на ЗМВР. Това е така, защото полицейската регистрация е последица не от осъждането на лицето с

влязъл в сила съдебен акт, а от факта на извършване на деянието, явяващо се умишлено престъпление от общ характер, за което лицето е привлечено като обвиняемо. Независимо от това дали е налице реабилитация по право, съдебна реабилитация или т. нар. "абсолютна реабилитация" по смисъла на чл. 88а от НК, то такова основание за снемане на полицейска регистрация не е предвидено в разпоредбата на чл. 68 ал. 6 ЗМВР.

Въпреки това, според съда, в конкретния случай, заповедта е немотивирана и постановена при допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила.

Същността на института на полицейската регистрация представлява събиране и обработване на лични данни на лицата, привлечени като обвиняеми за извършено умишлено престъпление от общ характер. Обработката на тези данни се извършва при условията установени в ЗМВР и Наредба за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, приета с ПМС №336 от 24.10.2014 г. Полицейските органи извършват регистрацията, целейки тя да подпомогне тяхната оперативно-издирвателна дейност във връзка с чл. 27 от ЗМВР, които очертава кръга от цели за които може да се ползват данните от снетата регистрация по чл. 68 ЗМВР. Тези цели са изчерпателно изброени - защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред.

Правото на Европейския съюз също позволява обработване на лични данни в хипотезите касаещи противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. В Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, изрично са уточнява, че не се възпрепятства държавите членки да определят операции по обработване и процедури за обработване в национални правила за наказателноправните процедури във връзка с обработването на лични данни от съдилища и други съдебни органи, по-специално по отношение на лични данни, съдържащи се в съдебно решение или документация, свързани с наказателни производства (съображение 20), както и, че за целите на предотвратяването, разследването и наказателното преследване на престъпленията компетентните органи имат нужда да обработват лични данни, събрани в контекста на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на конкретни престъпления, извън този контекст, за да достигнат до разбиране на престъпните действия и да установят връзки между различни разкрити престъпления (съображение 27).

Същата директива посочва и необходими мерки които държавите трябва да предвидят във връзка с обработването на данните. В разпоредбата на чл. 5 от директивата се закрепва правилото, че държавите членки определят подходящи срокове за изтриването на лични данни или за периодична проверка на необходимостта от съхранението на същите. Въпросната разпоредба следва да се тълкува в светлината на съображение 26, в което се гарантира, че срокът на съхранение на данните не е по-дълъг от необходимия и, че личните данни се обработват единствено ако целта на обработването не може разумно да бъде постигната с други средства.

В чл. 16, пар. 2 от посочената директива е установено правото на изтриване на личните данни, когато обработването нарушава разпоредбите, приети съгласно чл. 4, 8 и 10 от тази директива, или когато тези данни трябва да бъдат изтрини с цел спазване на това задължение, което се прилага спрямо администратора. Тълкувайки правото по чл. 16 във връзка с принципите закрепени в чл. 4, съдът стига до извода, че визираното основание за изтриване възниква, когато данните не са събирани за конкретни, изрично указани и легитимни цели, и се обработват по

начин, който е несъвместим с тези цели, както и когато държавите съхраняват данните във вид, който позволява идентифицирането на субектите на данните за период по-дълъг от необходимия за целите, за които те се обработват.

В Решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г. е възприето, че чл. 4, пр. 1, б. "в" и д" от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейският парламент и на съвета от 27.04.2016 г. трябва да се тълкуват в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

В т. 61 от мотивите си км решението, СЕС изяснява, че когато, както в настоящия случай, съгласно приложимите разпоредби на националното наказателно право, за да настъпи реабилитация, трябва през определен период след изтърпяването на наказанието да не е извършено ново умишлено престъпление от общ характер, тя може да е индигия, че субектът на данните представлява по-малък риск от гледна точка на целите за противодействие на престъпността или опазване на обществения ред, и следователно обстоятелство, което може да доведе до скъсяване на необходимия период за такова съхранение

От тълкуването на СЕС следва, че при извършване на преценка за сваляне на полицейска регистрация не следва да се прилага единствено формален подход, ограничен до проверка дали са налице изчерпателно изброените основания по чл. 68, ал. 6 от Закона за МВР. Освен лимитативно изброените основания за снемане на регистрацията, административният орган е длъжен да съобрази особеностите и съпътстващите обстоятелства на всеки конкретен случай, спрямо които да прецени дали, все още, е налице основание за обработване на данните от регистрацията. Целта на проверката е да се направи преценка и съпоставяне между значимостта на целта, която се преследва чрез поддържането на полицейската регистрация във всеки конкретен случай и по отношение на всяко конкретно лице – субект на данни, и степента на ограничаване на неговите права, включително правото му да поиска изтриване или заличаване на съхраняваната за него информация. Тази преценка следва да се извършва в рамките на необходимия баланс между обществения интерес правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, събрани чрез полицейската регистрация, и правото на самия субект на данни, тези данни да бъдат изтрити, когато тяхното съхранение вече не е необходимо

Резултатите от необходимия, споменат по-горе анализ, следва да са обективирани в крайният акт, завършващ производството по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, а именно в заповедта по чл. 21, ал. 1 от НРИСПР, и да са част от мотивите на органа за издаване на административния акт.

В конкретния случаи, органът извършва тази преценка бланкетно, като в мотивите си разглежда деянието на жалбоподателя като такова с по-голяма степен на обществена опасност, поради обстоятелството, че е държал високорисково наркотично вещество и това, че има голяма разпространеност сред младите на такива деяния, както и поради декларираната нужда от съхранение на данните за целите на установяване на различни връзки между различни престъпления и извършване на превенция, включително и срещу тежи престъпления против личността.

Съдът счита, че изложените съображенията не кореспондират с конкретната фактическа

обстановка и са недоказани. Компетентният орган не е ангажирал конкретни обстоятелства отразяващи характера на престъплението. Такива следва да бъдат изведени от фактическата обстановка и вече установеното от съдебните състави постановили и потвърдили присъдата – 19 състав НО на Софийски районен съд по н.о.х. дело № 2733/2012 г. и XVII В. състав, НО, на Софийски градски съд по дело №892/03.07.2013 г. В рамките на съдебното производство образувано по чл. 354а, ал.3 от НК, подробно е дискутиран фактът, че разпоредбата е относително определена – предвижда лишаване от свобода от една до шест години и глоба от две хиляди до десет хиляди лева. Както състава на СРС така и на СГС приемат, че са налице смекчаващи отговорността обстоятелства. Като такива изложени са – чистото съдебно минало на подсъдимия и младата му възраст към момента на деянието, поради което, постановяват присъда съответстваща с предписания от нормата минимум от 1 година, без да бъде съпътстваща от кумулативната санкция - глоба. СРС също намира, че са налице обстоятелствата по чл. 6б, ал. 1 от НК – предвиждащи прилагане на института на условното осъждане, поради „начина по който е извършено“ деянието и „засегнатите обществени отношения разкрива значително по-ниска степен на обществена опасност“.

Настоящия състав намира, че аргумента на органа, че деянието на жалбоподателя е с висока степен на обществена опасност, поради голямата разпространеност на подобни деяния сред младите, напълно противоречи на тълкуването на СЕС, което изисква конкретна преценка за всеки отделен случай.

Като приложение към заявлението си с вх. № 513000-54657 от 30.07.2025 г. до директора на СДВР, жалбоподателя предоставя свидетелство за съдимост и удостоверение от Национална следствена служба. Видно и от двете, в периода както преди, така и след деянието, лицето нито е осъждано, нито има данни за обвинения по неприключени наказателни производства. Този факт, макар сам по себе си да не е достатъчен за да се направи пълна преценка, дали все още са налице основания за обработването на данните на регистрирания, следва да бъде коментиран и взет предвид, както отбелязва СЕС в преюдициалното запитване от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г – т.61 от мотивите.

Органът е следвало да извърши подробен и конкретен анализ на изложените по-горе обстоятелства, който да обективира в акта завършващ производството по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, а именно в заповедта по чл. 21, ал. 1 от НРИСПР. Поради липсата на такъв, настоящият съдебен състав намира, акта предмет на производството за незаконосъобразен – унищожаем, тъй като, органът не е събрал и преценил всички необходими доказателства, в резултат от което мотивите на акта са непълни, по чл. 59 ал.2 т.4 от АПК във връзка с чл. 146 т.2 и 3 от АПК.

Воден от горното и на основание чл. 197 от АПК, 48ми състав на Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 3286з-5320 от 29.12.2025 г. на Директора на Главна дирекция "Национална полиция".

ВРЪЩА делото като преписка на Директора на ГД "Национална полиция" за ново произнасяне по заявлението на М. И. Ю. за снемане на полицейска регистрация №15181 от 24.01.2012 г. по описа на 04 РУ - СДВР, при спазване дадените в мотивите на решението указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Главна дирекция "Национална Полиция" при МВР да заплати на М. И. Ю., с ЕГН: [ЕГН] разноски по адм. дело № 2257 от 2026г. по описа на АдмС- С. град, в размер на 405.11 евро.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-

дневен срок от съобщението до страните, че е постановено.

СЪДИЯ